

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**,
sídlem Staroměstské nám. 6, 110 15 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020, č. j. MMR-20516/2020-83/988,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020, č. j. MMR-20516/2020-83/988, jímž nebylo vyhověno stížnosti žalobce proti sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 23. 2. 2020 (správně ze dne 23. 3. 2020 - pozn. soudu), č. j. KUUK/049777/2020/UPS, jímž byla odložena žádost žalobce o informace podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), neboť se požadované informace nevztahují Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k působnosti povinného subjektu. Uvedenou žádostí ze dne 11. 3. 2020 žalobce žádal o „1. sdělení, zda byla Městskému úřadu Vejprty doručena nějaká stížnost/stížnosti na postup Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 týkajícího se zkušebního provozu stavby „Pila Kovářská“ s vraty pilnice neodpovídajícími projektové dokumentaci a kdy se tak stalo, 2. poskytnutí doručenky nebo jiného dokladu o doručení takové stížnosti Městskému úřadu Vejprty.“

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že odložení žádosti neodpovídá zákonným požadavkům dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu blíže uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť v něm žalovaný tvrdí, že k vyřízení žádosti je příslušný Městský úřad Vejprty, avšak současně sám žádost vyřídil tím, že ji odložil.
3. Dále se žalobce domníval, že odložení žádosti je založeno na nesprávné právní úvaze, podle které se informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, pokud žádost nesměřuje k podáním uplatněným u povinného subjektu a na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2010, č. j. 4 As 16/2010-61.
4. Žalobce je přesvědčen, že v dané věci nebyl důvod k aplikaci § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, neboť vyžádané informace se k působnosti povinného subjektu vztahují, pravděpodobně jimi disponuje nebo alespoň v minulosti disponoval. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59, podle něhož se k působnosti povinného subjektu vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici.
5. Závěrem podané žaloby pak žalobce konstatoval, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém veřejném subjektivním právu na poskytnutí informací zaručeným čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného o odložení žádosti, v jehož důsledku byla žalobci vyžádaná informace odepřena.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že podle § 20 odst. 4 InfZ se při odložení žádosti použijí pouze ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, v ostatním se správní řád nepoužije. Na odložení žádosti se tak neaplikuje § 68 odst. 3 správního řádu, v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 5. 2021, č. j. 25 A 144/2019-43.
7. K tvrzené vnitřní rozpornosti odůvodnění odložení žádosti žalovaný uvedl, že se jednalo o zákonný postup v souladu s § 14 odst. 5 písm. c) InfZ, který stanoví, že povinný subjekt žádost posoudí, a v případě, že se požadované informace nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žadateli.
8. Žalovaný sdělil, že podle § 2 odst. 1 InfZ ve spojení s § 124 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 175 odst. 4 správního řádu byl k rozhodnutí o žádosti příslušný Městský úřad Vejprty.

9. K tvrzení žalobce, že má-li povinný subjekt požadovanou informaci k dispozici, je zásadně povinen ji žadateli poskytnout, žalovaný uvedl, že povinný subjekt v době doručení žádosti požadovanou informaci neměl, jelikož předmětné spisové složky byly postoupeny městskému úřadu usnesením ze dne 27. 12. 2017, č. j. 585/UPS/2017-45. Žalovaný dále zdůraznil, že si žalobce musel být vědom, že žádost podává u nepřislušného orgánu, jelikož podnět, který se žádosti týkal, učinil on sám u příslušného orgánu.
10. Závěrem žalovaný poukázal na to, že žalobce, případně Mgr. S. W., prostřednictvím svého právního zástupce, se kterým jsou v příbuzenském poměru, se opakovaně obrací na správní orgány a požadují poskytnutí podání, která učinil sám právní zástupce, což je zřejmé např. z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74.

Další vyjádření žalobce

11. Ve vyjádření ze dne 17. 6. 2020 žalobce upozornil na právní názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, a s tím spojenou změnu žalovaného, kterým by neměl být Krajský úřad Ústeckého kraje jako povinný subjekt, ale Ministerstvo pro místní rozvoj.
12. Žalobce ve své replice ze dne 8. 11. 2022 uvedl, že úvaha povinného subjektu, podle níž vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 1 správního řádu náleží tomu orgánu, proti jehož postupu stížnost směřuje, a veškeré informace týkající se takové stížnosti se ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ vztahují k takovému orgánu a jen k jeho působnosti, je nesprávná, neboť jedna a tatáž informace se může vztahovat k působnosti vícero povinných subjektů. Dále žalobce popsal skutečnosti, které předcházely podání žaloby. Uvedl, že on i jeho matka jsou již několik let při své chatařské rekreaci v obci Kovářská obtěžováni imisemi z provozu blízkého pilařského závodu „Pila Kovářská“, která je provozována v rozporu se zákonem. Od roku 2015 se hluchost provozu zvýšila z důvodu výměny vrat v areálu pilnice. Podnětem ze dne 18. 12. 2015 na to žalobce upozornil a požádal stavební úřad o prošetření, zda výměnou vrat nedošlo k porušení stavebního zákona. Žalobce nebyl o způsobu vyřízení podnětu vyrozuměn a dne 21. 10. 2017 podal u stavebního úřadu stížnost, ve které upozornil na předchozí nesplnění informační povinnosti. Žalobce se následně za účelem získání podkladů pro podání podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu rozhodl uplatnit své právo na informace podle InfZ, přičemž tak učinil žádostí ze dne 29. 1. 2019. Důvody jeho žádosti o informace jsou legitimní, neboť se snažil získat důkaz k ochraně svého dříve uplatněného práva na informace.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Před vlastním meritorním posouzením se musí soud zabývat otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, a zda by žaloba neměla být odmítnuta. Soud vychází z právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 1 As 189/2020-40, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ je rozhodnutím o vyřízení žádosti o informace v materiálním smyslu a že proti tomuto rozhodnutí lze podat stížnost na postup při vyřizování žádosti dle § 16a odst. 3 písm. a) InfZ. Vydání rozhodnutí o tomto oprávněm prostředku je pak rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož povaha vyřízení stížnosti je odlišná v případech, kdy přezkoumávaný postup spočívá v nečinnosti a kdy spočívá ve věcném vyřízení žádosti. Věcným vyřízením žádosti o informace je právě i odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ. V takovém případě je tedy aplikován § 69 s. ř. s., který stanoví, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Vzhledem k tomu, že o stížnosti proti sdělení rozhodl žalovaný, je účastníkem tohoto soudního řízení. Soud tedy shledal pasivní legitimaci žalovaného a podmínky řízení za splněné.
17. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že předmětná žádost žalobce o informace ze dne 11. 3. 2020 adresovaná povinnému subjektu se týkala vyřízení podnětu ze dne 18. 12. 2015, který žalobce adresoval Krajskému úřadu Ústeckého kraje. Povinný subjekt žádost dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ odložil, o čemž žalobce informoval ve sdělení ze dne 23. 3. 2020, č. j. KUUK/049777/UPS. Žalobce proti tomu podal dne 24. 3. 2020 stížnost k žalovanému. O stížnosti rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
18. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval námitkou žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti sdělení povinného subjektu, neboť povinný subjekt uvedl, že k vyřízení předmětné žádosti o informace je příslušný jiný subjekt (Městský úřad Vejprty) a zároveň žádost sám vyřídil tím, že ji odložil.
19. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
20. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).

21. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu I. stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
22. Soud konstatuje, že v tomto případě povinný subjekt ve sdělení uvedl, že žádost o informaci odložil, neboť se nevztahovala k jeho působnosti. V tomto směru pak bylo rozhodnutí povinného subjektu doplněno rozhodnutím žalovaného, který v odůvodnění uvedl, že podnět ze dne 18. 12. 2015, adresovaný Městskému úřadu Vejprty, učinil advokát JUDr. Jan Walter. Z výše uvedeného dle žalovaného vyplývá, že zmocněný zástupce musí informací disponovat, neboť se zmocnitel domáhá informace v návaznosti na podnět, který dříve učinil sám zmocněnec (podáním datovaným dne 18. 12. 2015), z uvedeného plyne i to, jakému správnímu orgánu podnět adresoval. Žalovaný dále uvedl, že příslušnost správního orgánu k prošetření skutečností uvedených ve stížnosti je upravena v § 175 odst. 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že se stížnost týkala nemovitosti ve správním obvodu Městského úřadu Vejprty a podnětu učiněného u tohoto správního orgánu, byl to Městský úřad Vejprty, kdo byl příslušný k tomu, aby u něj byla stížnost podána a vyřízena. V souvislosti s tím, že se žádost o informace nevztahovala k působnosti povinného subjektu, žalovaný konstatoval, že povinný subjekt musel žádost odložit podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.
23. Závěry žalovaného jsou srozumitelné a přezkoumatelné, vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, a uplatněná žalobní námitka není důvodná.
24. Podle § 175 odst. 4 správního řádu se stížnost podává u toho správního orgánu, který vede řízení. Tento správní orgán je povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považujeme to za vhodné, vyslechnout stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.
25. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
26. Podle § 12 věta první a třetí správního řádu, dojde-li podání (§ 37 správního řádu) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.
27. Soud dále konstatuje, že přípisem tajemníka Městského úřadu Vejprty ze dne 24. 8. 2017 byly předány povinnému subjektu spisové složky ve věci „Pila Kovářská“ a podání (stížnosti), kde figuruje JUDr. Jan Walter, Mgr. S. W. a Ing. T. W. z důvodu nemožnosti určení oprávněné úřední osoby. Usnesením ze dne 27. 12. 2017, č. j. 585/UPS/2017-45, postoupil povinný subjekt podle § 12 správního řádu tyto spisové složky zpět Městskému úřadu Vejprty s odůvodněním, že nemožnost určení oprávněné úřední osoby neznamená, že stížnosti nemůže řešit jiná úřední osoba Městského úřadu Vejprty.

28. Soud uvádí, že je z předloženého spisu zřejmé, že do dispozice povinného subjektu se stížnosti na postup Městského úřadu Vejprty ve věci podnětu ze dne 18. 12. 2015 dostaly nesprávným postupem Městského úřadu Vejprty a byly opět tomuto úřadu vráceny. V době vyřizování žádosti o informace jimi tedy povinný subjekt již nedisponoval. Působnost povinného subjektu, tj. pravomoc rozhodovat v určitém věcně a místně vymezeném okruhu věcí, nemůže být založena nesprávným postupem jiného správního orgánu. V projednávané věci to znamenalo, že nesprávné postoupení věci nemohlo změnit působnost povinného subjektu.
29. Z § 175 odst. 4 správního řádu pak jednoznačně vyplývá, že k vyřízení stížností na postup Městského úřadu Vejprty byl příslušný právě tento úřad, a nikoliv povinný subjekt. Navíc žalobce svoji žádost o informace směřoval (dle obsahu) jednoznačně vůči Městskému úřadu Vejprty. K tomu je nutné zdůraznit, že odpovědnost za formulaci žádosti o informaci nese žadatel.
30. Soud uzavírá, že povinný subjekt postupoval správně, pokud žádost interpertoval tak, že nesměruje do jeho působnosti, neboť k vyřízení stížností, které ani neměl k dispozici, byl příslušný jiný správní orgán. Povinný subjekt tedy nepochybil, pokud žádost žalobce odložil dle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ.
31. Dále soud podotýká, že žalobcem odkazovaný závěr Nejvyššího správního soudu plynoucí z rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59, není na danou věc přílehlavý, neboť podle tohoto rozsudku se k působnosti povinného subjektu vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Rovněž závěr Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 9. 2010, č. j. 4 As 16/2010-61, na projednávanou věc nedopadá, neboť se týká situace, ve které má povinný subjekt požadovanou informaci k dispozici, poté je zásadně povinen ji žadateli poskytnout. V projednávané věci však ani jeden z případů nenastal.
32. Na závěr se soud zabýval námitkou žalobce, že byl zkrácen na svém právu na informace zaručeném čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
33. K uvedené námitce soud považuje za nutné zdůraznit, že smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace, realizovaného prostřednictvím InfZ, je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci tím, že povinný subjekt informuje o své činnosti oprávněné subjekty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18), nikoli povinný subjekt přinutit k tomu, aby vydal rozhodnutí, které si žadatel o informace přeje (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 15 A 121/2019-37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i sdělení povinného subjektu je patrné, že žalobce byl vyrozuměn o tom, že požadovanými informacemi povinný subjekt nedisponuje. Tedy byl naplněn smysl a účel ústavního práva na informace. Ani tato námitka žalobce proto není důvodná.
34. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. ledna 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu